

výborech, ježto tato má místo i při propuštění hromadném. Nesprávnost tohoto názoru dovodil podrobně nss již v cit. nál. Boh. A 11.330/34, v němž dospěl k názoru, že při hromadném propuštění zaměstnanců z důvodů ležících mimo individuální poměr pracovní nemá závodní výbor vedle hlasu poradního ještě právo odporu podle odst. 2 § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, směřující proti propuštění jednotlivých zaměstnanců. Na důvody tohoto nálezu se zde podle § 44 jedn. řádu odkazuje. Jestliže podle toho žal. úřad právem odepřel pro svou nepřislusnost o věci rozhodovati, nemůže býti nějakou vadou, když dále nezkoumal, zda jsou zde předpoklady pro to, aby stížnosti v meritu bylo vyhověno, a je proto stížnost záv. výboru v tomto směru bezdůvodnou.

Stížnost dále namítá, že žal. úřad neuvedl žádný důvod pro svůj názor, že v tomto případě jde o propuštění hromadné, ačkoliv § 70 vl. nař. č. 8/28 výslovně stanoví, že v každém rozhodnutí musí v odůvodnění býti shrnuty výsledky řízení a právní posouzení věci, případně i úvahy, jež rozhodovaly při oceňování důkazů. Výtka ta je bezdůvodná. Stížností citovaný předpis vztahuje se pouze na řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních, policejních) úřadů úřady v tomto předpisu dále sub 1, 2 a 3 uvedené. V daném případě však nešlo o věc náležející do působnosti politických úřadů a rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech nepatří také mezi úřady v tomto předpisu uvedené. Stížnost mohla by pouze vytýkati, že vzhledem k ustanovení § 26 odst. 7 zák. o záv. výb. a § 35 odst. 2 vl. nař. č. 2/1922 Sb. nebylo vyhověno předpisu § 417 civ. proces. řádu, jenž ustanovuje, že písemné vyhotovení rozsudku musí obsahovati rozhodovací důvody, ale i ta výtka byla by bezdůvodnou, neboť nař. rozhodnutí uvádí, že šlo zřejmě o propuštění hromadné vzhledem na celkový počet zaměstnanců v závodě a počet zaměstnanců propuštěním dotčených. Nař. rozhodnutí tedy důvody rozhodovacími opatřeno je. Poněvadž pak o celkovém počtu zaměstnanců v závodě před propuštěním (34) a počtu zaměstnanců propuštěných (8) nebylo sporu, jde vlastně o pouhé skutkové hodnocení žal. úřadu, které nss blíže přezkoumávati nemůže.

Č. 11.579.

Stavební právo. — Řízení správní. — Řízení před nss - em (Slovensko): Výměr okresního úřadu, vyřizující odvolání proti rozhodnutí obecního zastupitelstva, vydanému podle § 169 odst. 4 a 5 stav. statutu býv. župy nitranské č. 31.530/11 adm. ve věci příspěvku na zřízení chodníku, není za účinnosti čl. 8 zák. č. 125/1927 konečným.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 16.877/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.171/34.

Věc: Jan D. a spol. v P. proti okresnímu úřadu v Prievidzi o příspěvek na zřízení chodníku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Dopisy obecního úřadu v P. z 10. července 1930 bylo jednotlivým majitelům domů a pozemků v Mariánské ulici v P. oznámeno, že jsou povinni ve smyslu § 169 odst. 5 žup. stav. statutu býv. župy nitranské zaplatiti do obecní pokladny určitou číselně vymezenou částku podle plochy chodníku před jejich domy, resp. pozemky vybudovaného. Proti tomuto vyzvání podali k obecnímu zastupitelstvu v P. společný protest jednak Jan D. a spol., jednak Jakub Z. Podle zápisnice o schůzi obecního zastupitelstva v P. z 5. září 1930, ve správních spisech založené, bylo odvolání Jana D. a spol. zamítnuto z věcných důvodů. V zápisnici je uvedeno, že o tomto usnesení mají býti uvědoměni st-lé do rukou Jana D. s tím, že proti usnesení mohou podati odvolání v 15 dnech na zemský úřad v Bratislavě.

Ze správních spisů vychází najevo, že proti usnesení obecního zastupitelstva podal odvolání Jakub Z. a spol. Toto odvolání zamítl obecní úřad v P. výměrem z 13. října 1930, který podle správních spisů byl doručen jednak obecní radě v P., jednak Jakubu Z. Když byly částky předepsané výměrem obecního úřadu v P. z 10. července 1930 od jednotlivých majitelů domů a pozemků exekučně vymáhány, ohrazovali se majitelé nemovitostí proti exekuci, namítajíce, že jim nebylo sděleno, jak bylo rozhodnuto o jejich odvolání obecním zastupitelstvem. Na to doručena jim byla dne 31. října 1932 zápisnice o schůzi obecního zastupitelstva z 5. září 1930, ve které jest obsaženo vyřízení podaného odvolání. Proti tomuto vyřízení podali Jan D. a spol. odvolání k zemskému úřadu v Bratislavě, který však postoupil odvolání k vyřízení okr. úřadu v P. Výměrem tohoto úřadu z 20. ledna 1933 bylo odvolání zamítnuto jako nepřípustné a současně učiněno opatření o doručení výměru okr. úřadu z 13. října 1930 odvolatelům. V důvodech se praví, že Jan D. a spol. podali proti usnesení obecního zastupitelstva odvolání společně s Jakubem Z., kteréžto odvolání bylo výměrem okr. úřadu z 13. října 1930 zamítnuto a odvolatelé o tom zpraveni k rukám Jakuba Z. Ježto úřad z nového odvolání usoudil, že jeho výměr z 13. října 1930 nebyl odvolatelům jejich společníkem sdělen, nařídil současně doručení zmíněného výměru Janu D. jako zástupci odvolatelů. K výměru připojeno bylo právní poučení, že se nelze z něho odvolati.

O stížnosti uváženo toto: — — — — —

Základ sporu je ve výměru obecního úřadu v P. z 10. července 1930, jímž bylo oznámeno jednotlivým st-lům, že jsou povinni zaplatiti určitou náhradu za zřízení chodníku podél jejich domů, resp. pozemků. Právo naříditi zhotovení chodníku náleží podle § 169 odst. 4 stav. statutu býv. župy nitranské č. 31.530/1911 adm., schváleného býv. uh. ministrem vnitra pod č. 29.410/1913/VI a vyhlášeného pro celé území župy nitranské župním úřadem v Nitře pod č. 19.877/1925, jehož ustanovení nutno v daném případě použiti, obecnímu zastupitelstvu příslušné obce. Náklady na zřízení chodníku nesou podle odst. 5 téhož paragrafu cit. statutu z 50% obec a z druhé poloviny příslušní majitelé domů. V daném případě byli majitelé domů vyzváni k tomu, aby zaplatili příspěvek na náklad na zřízení chodníku na ně připadající, a jejich protest byl obecním zastupitelstvem v P. zamítnut. Stavebně-policejní vrchností podle stav. statutu župy nitranské je sice vzhledem k § 274 poslední odst. statutu v I. stolici příslušný okr. úřad, avšak stav. statut uvádí vždy

přesně, o kterých věcech rozhoduje stav. vrchnost (na př. § 45 stav. povolení, § 97 povolení k uložení materiálu, § 170 užívací povolení) a staví proti těmto případům ony, kdy rozhodování o některých věcech přikazuje do pravomoci jiných orgánů, zejména samosprávných orgánů obecních (tak na př. § 55 obecní rada, § 195 obecní zastupitelstvo). Jestliže tedy o zřízení chodníků a důsledně i o výši příspěvku majitelů domů na zřízení chodníků přikazuje stav. statut v § 169 rozhodovati obec. zastupitelstvu, pak jde tu o kompetenční předpis, který je výjimkou ze všeobecné zásady § 174 statutu. Rozhoduje-li však o určité věci obec. zastupitelstvo, pak je přípustné proti jeho rozhodnutí podle § 25 zák. čl. XXII:1886 odvolání k vyšším správním úřadům, kterými jsou za platnosti zákona č. 125/1927 Sb. okresní a zemský úřad (srov. nál. Boh. A 11.171/34).

V případě dnešní stížnosti rozhodl o odvolání proti usnesení obec. zastupitelstva okr. úřad, který označil své rozhodnutí za konečné. Soud musil vzhledem k § 5 zák. o ss z úřední povinnosti zkoumati, zda rozhodnutí okresního úřadu stížností naříkané, je rozhodnutím poslední přípustné správní stolice. Tu pak shledal, že tomu tak není. Podle čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. lze se, pokud opravný prostředek není vyloučen, z rozhodnutí okr. úřadu odvolati k úřadu zemskému. Proti rozhodnutí okr. úřadů ve věci, o kterou jde v dnešním případě, opravný prostředek vyloučen není. Bylo proto z nař. rozhodnutí okr. úřadu přípustné odvolání k zemskému úřadu. Stížnost je za tohoto stavu věci vlastně nepřipustná a měla by tudíž býti vzhledem k § 5 zák. o ss odmítnuta. Než nař. rozhodnutí vystupuje na venek jako výrok poslední přípustné správní stolice, jsouc opatřeno poučením, že není proti němu odvolání. Tímto poučením, jež je podle toho, co bylo řečeno, nesprávné, byla strana uvedena v omyl, což zakládá však podstatnou vadu řízení, pro kterou slušelo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušiti pro vadnost řízení, aniž mohl soud za této procesní situace zabývati se vlastním obsahem stížnosti.

Č. 11580.

Církevní věci. — Řízení správní. — Zdravotnictví (Slovensko): * Na povolení založiti nový hrob na místech kolem kostela ve smyslu § 121 zák. čl. XIV:1876 není nároku.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 22.661.)

V ě c: Zoltán T. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pohřbívání v kostelní ohradě.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 10. dubna 1932 nevyhověl okresní úřad v Tornale na základě § 121 zák. čl. XIV:1876 žádosti st-lově za povolení k pohřbívání zemřelých členů jeho rodiny v ohradě při kostele ev. ref. církve v T., a to na místě přiléhajícím k severní stěně kostela, které by bylo ohraženo, s odůvodněním, že v této ohradě se — mimo rodinnou hrobku žadatelovu, ve které se stále pochovává — za posledních 30—40